

РЕШЕНИЕ

№ 1501

гр. София, 02.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 21.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **12330** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от АПК във вр. чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място] против Решение №1040-21-495 от 08.10.2019 г. на Директора на ТП на НОИ- С. - град, с което е потвърдено оспореното пред него Разпореждане № РЖ-5-21-00627997/16.08.2019г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО, за събиране на сумата по ревизионен акт за начет № РА-5-21-00598240/25.07.2019г. в размер на 3 200, 67 лв., от която 3 038, 54 лв. главница и 162,13лв. лихва, произтичаща от неправомерно изплатено обезщетение за временна нетрудоспособност поради общо заболяване на Т. А. Т..

Жалбоподателят намира тези актове за незаконосъобразни, като постановени в противоречие с материалния закон. По същество се развиват доводи, че оспореното решение страда от липса на мотиви, доколкото не е обосновано от административния орган, защо счита, че Т. Т. не е осигурено лице. Наведени са доводи, че Т. Т. е била осигурено лице към момента на възникване на осигурителните събития и е могла да ползва отпуск, поради временна нетрудоспособност, както и да получава обезщетение от фондовете на ДОО, вместо трудово възнаграждение. Конкретно се твърди, че след приключване на неплатения отпуск без осигурителен стаж на Т. Т. на 24.08.2018г., в деня, в който тя е следвало да се яви на работа – 27.08.2018г. тя не се е явила, поради временна нетрудоспособност, съгласно представен на 28.08.2018г. болничен лист, поради което осигуряването е възобновено, служителката е в редовно трудово

правоотношение и е осигурено лице по смисъла на чл.10 ал.1 от КСО. С оглед на това моли съда да отмени атакуваните административни актове, ведно с произтичащите от това законни последици. Претендират се разноски.

Ответникът по жалбата, чрез юрисконсулт В., намира същата за неоснователна и недоказана и моли съда да я отхвърли, ведно със следващите от това законни последици. Представя подробни писмени бележки, в подкрепа на мотивите в оспореното решение.

Заинтересованата страна Т. Т. , редовно уведомена, не се явява и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София – град, след като прецени събраните по делото доказателства, които съобрази с доводите и становището на страните, приема за установено следното:

Жалбата е допустима, като подадена в срока по чл.118 ал.1 КСО от надлежна страна. Разгледана по същество е основателна, по следните фактически и правни съображения:

Събраните писмени доказателства сочат, че на [фирма], [населено място] в качеството му на осигурител, е извършена частична ревизия във връзка с разходите от бюджета на обществено осигуряване за периода от 01.08.2018г. до 02.03.2019г., възложена със Заповед №ЗР-5-21-00557612/22.04.2019г. В хода на ревизионното производство е установено, че между [фирма] и работника Т. А. Т. има сключен трудов договор № 185 от 14.11.2012 год., на основание чл.67 ал.1 от Кодекса на труда (л.51-52), за назначаването ѝ на длъжност „чистач/хигиенист“, с продължителност на работното време – 8 часа. Със Заповед от 19.04.2018г. на основание чл.160 от КТ на работничката е разрешено да ползва неплатен отпуск в размер на 28 работни дни, считано от 19.04.2018 г. Крайният срок на разрешените дни отпуск е изтичал на 31.05.2018 г. вкл. и тя е следвало да се яви на работа на 01.06.2018г. Със Заповед от 31.05.2018г. на работничката е разрешено ползване на неплатен отпуск за период от 9 работни дни, считано от 01.06.2018г. / до 13.06.2018г. вкл./ Със Заповед от 19.06.2018г. на Т. Т. е разрешено ползването на 31 работни дни неплатен отпуск, считано от 19.06.2018г. до 31.07.2018г. Със Заповед от 01.08.2018г. на Т. Т. е разрешено ползването на 13 работни дни неплатен отпуск, считано от 01.08.2018г. до 13.08.2018г. вкл. Със Заповед от 20.08.2018г. на Т. е разрешен 5 работни дни неплатен отпуск, считано от 20.08.2018г. до 24.08.2018г. вкл.

На основание чл.9 ал.2 т.3 от КСО жалбоподателят е признал на Т. Т. осигурителен стаж и е подал данни по реда на чл.5 ал.4 от КСО за периода от 19.04.2018г. до 02.06.2018г. вкл.

За периода от м.08.2018г. до м.03.2019г. при осигурителя [фирма] за Т. Т., по реда на Наредбата за паричните обезщетения и помощи от ДОО са заведени болнични листове, както следва:

Болничен лист № 20181742767 от 18.06.2018г. за временна нетрудоспособност от 14.06.2018г. до 18.06.2018г. вкл.

Болничен лист (първичен) № Е 20182304601 от 09.09.2018г. за временна нетрудоспособност от 27.08.2018г. до 09.09.2018г. вкл.

Болничен лист № 20180671739 от 17.09.2018г. за временна нетрудоспособност от 10.09.2018г. до 17.09.2018г. вкл.

Болничен лист № Е 20180835398 от 17.10.2018г. за временна нетрудоспособност от 18.09.2018г. до 17.10.2018г. вкл.

Болничен лист № Е 20180835402 от 31.10.2018г. за временна нетрудоспособност от 18.10.2018г. до 31.10.2018г. вкл.

Болничен лист № Е 20180835415 от 30.11.2018г. за временна нетрудоспособност от 01.11.2018г. до 30.11.2018г. вкл.

Болничен лист № Е 20180835503 от 30.12.2018г. за временна нетрудоспособност от 01.12.2018г. до 30.12.2018г. вкл.

Болничен лист № 20180835737 от 29.01.2019г. за временна нетрудоспособност от 31.12.2018г. до 29.01.2019 г. вкл.

Болничен лист № Е 20180835738 от 31.01.2019г. за временна нетрудоспособност от 30.01.2019г. до 31.01.2019г. вкл. и

Болничен лист № Е 20180835739 от 02.03.2019г. за временна нетрудоспособност от 01.02.2019г. до 02.03.2019г. вкл.

Жалбоподателят е представил в ТП на НОИ С. – град удостоверение обр.9 към чл.8 ал.1 и чл.11 ал.1 от НПОПДОО относно правото на обезщетение по горепосочените болнични листове, като съобразно удостоверените данни на Т. Т. е изплатено обезщетение за периода от 30.08.2018г. до 02.03.2019г.

При тези данни ревизиращите са приели, че с оглед разпоредбата на чл.10 от КСО и чл.4 ал.1 и чл.40 ал.1 от същия кодекс към деня на настъпване на временната нетрудоспособност на 27.08.2018г. Т. Т. е не е в кръга на осигурените лица и няма право на обезщетение по реда на чл.40 ал.1 от КСО.

Ревизията е приключила с Ревизионен акт за начет № РА-5-21-00598240/25.07.2019 г., с който е установено задължение в размер на 3 200, 67 лв., от която 3 038, 54 лв. главница и 162,13лв. лихва (към 25.07.2019г.), произтичащо от неправомерно изплатено обезщетение за временна нетрудоспособност поради общо заболяване на Т. А. Т..

Срещу РА за начет дружеството е подало възражение по реда на чл.110, ал.2 от КСО. Контролният орган е приел, че то е неоснователно и се е произнесъл със заключение, че следва да се издаде разпореждане за сумата. Въз основа на тези актове с Разпореждане №РЖ-5-21-00627997/16.08.2019г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО, е разпоредено осигурителят да внесе сумите по ревизионен акт за начет № РА-5-21-00598240/25.07.2019г. Същото е било оспорено по реда на чл.117 от КСО и потвърдено с Решение №1040-21-495 от 08.10.2019г. на Директора на ТП на НОИ- С. - град. В мотивите си административният орган е посочил, че в представените от осигурителя удостоверения Приложение № 9 към НПОПДОО в т.1 и в т.8 не е било посочено, че лицето не е осигурено за съответния риск и че осигуряването е било прекъснато на 03.06.2018г. и вследствие на това по личната сметка на осигуреното лице са изплатени паричните обезщетения. Позовал се е на

нормата на чл.10 от КСО, съгласно която осигуряването възниква когато лицата започнат да упражняват трудова дейност по чл.4 или чл.4а ал.1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. Осигуряването се прекъсва през периодите, които не се зачитат за осигурителен стаж, независимо, че дейността по чл.4 и по чл.4а не е прекратена. Приел е, че за времето на ползване на неплатен отпуск до 30 дни през една календарна година, осигуряването не е прекъснато. Този 30-дневен срок е приет за изтекъл на 02.06.2018г., като за периода от 03.06.2018г. до 26.08.2018г. е налице прекъсване на осигуряването, поради ползване на неплатен отпуск, надхвърлящ 30 дни. Поради това - прекъсване на осигурителните правоотношения, съгласно чл.10 ал.2 от КСО, към 27.08.2018г., което е първия ден от първичния болничен лист № E20182304601 от 09.09.2018г. за временна нетрудоспособност от 27.08.2018г. до 09.09.2018г. вкл., в решението на директора на ТП на НОИ С. – град е прието че Т. Т. не е имала качеството на осигурено лице. В подкрепа на този извод е посочено и че болничния лист е издаден 85 дни след прекъсване на осигуряването, поради което Т. Т. няма право на обезщетение по реда на чл.40 ал.1 от КСО.

Посоченото решение е предмет на съдебен контрол в настоящото производство.

Съдът намира, че то е валидно, като постановено от компетентен орган, при спазване на процесуалните правила и норми и изискванията за форма и съдържание на административните актове. Противно на изложеното в жалбата, съдът намира че решението е мотивирано, като ясно са посочени фактическите и правни основания за издаването му.

Решението е постановено в противоречие с материалния закон.

Административният орган е приел, че е налице неправилно изплатено обезщетение, поради общо заболяване на Т. А. Т., като дружеството жалбоподател неправилно е посочило, че работника е осигурено лице за съответния риск.

Легалното определение за „осигурено лице“ се съдържа в разпоредбата на §1, ал.1 т.3 от ДР на КСО. Според нея "осигурено лице" е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл.4 и чл.4а, ал.1 от КСО и за което са внесени или дължими осигурителни вноски, като осигуряването на лицето, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1 - 3 и 5 от КСО. Съгласно чл.9, ал.2 т.2 от КСО за осигурителен стаж, без да се правят осигурителни вноски, се зачита времето на платените и неплатените отпуски за временна неработоспособност, за отпуск за бременност и раждане и при осиновяване на дете до 5-годишна възраст; както и на неплатения отпуск до 30 работни дни през една календарна година (чл.9 ал.2 т.3). Според чл.10, ал.1 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ, като в чл.10, ал.2 от КСО е посочено, че осигуряването се прекъсва през периодите, които не се зачитат за осигурителен стаж, независимо че дейността не е прекратена.

В случая е установено, че Т. Т. има действащ трудов договор, като е започнала трудовата си дейност при жалбоподателя на 14.11.2012г., а считано от 19.04.2018г. е ползвала неплатен отпуск за срок от 86 работни дни. С оглед на това осигуряването е възникнало на 14.11.2012 г. и продължило и по време на неплатения отпуск за срок от

30 дни, а именно до 02.06.2018г. вкл.. След тази дата от 03.06.2019г. до 24.08.2018г. осигуряването е прекъснато, съгласно разпоредбата на чл.10, ал.2 от КСО. На 27.08.2018г. /понеделник/ работничката е следвало да се яви на работа, но е представила Болничен лист № Е 20182304601/09.09.2018 г. за временна нетрудоспособност а периода от 27.08.2018г. до 09.09.2018г. вкл.. С това прекъсването на осигурителното отношение на 03.06.2018 г. е било възстановено на 27.08.2018г., когато Т.Т. е следвало да се яви на работа и когато е представила болничен лист, че не може да упражнява трудова дейност, с което се възстановяват осигурителните ѝ права и статута на осигурено лице, независимо, че не е полагала труд. Представени са и други болнични листове, за временна нетрудоспособност до 02.03.2019г. вкл.

При тези данни се налага извод, че предприетите от осигуреното лице действия по упражняване на права, във връзка с настъпила временна неработоспособност, преодоляват прекъсването на осигуряването, защото по силата на чл.9, ал.2, т.2 от КСО това време се зачита за осигурителен стаж, независимо, че не се полага реално труд и не се заплащат осигурителни вноски. Следователно осигуряването на Т. А. Т. е било прекъснато (временно спряно) само за периода от 03.06.2018 г. до 24.08.2018г., но не е прекратено и тя не е загубила качеството си на „осигурено лице“ към 27.08.2018 г.- датата, на която е придобила право на обезщетение поради временна нетрудоспособност. Приемайки противното административният орган е постановил необоснован и неправилен административен акт, който следва да се отмени.

Предвид изхода на делото и с оглед нормата на чл.143, ал.1 от АПК в тежест на ТП на НОИ С. - град следва да се присъдят направените деловодни разноски от оспорващия за заплатена държавна такса в размер на 50.00 лв. Относно претендираните разноски от 840 лв. за адвокатско възнаграждение, съдът намира че същите, макар и своевременно предявени, не са доказани да са заплатени по банков път, съобразно посоченото в договора за правна защита и съдействие от 23.10.2019г.

Водим от горното Административен съд София – град, Шотделение 66 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение №1040-21-495 от 08.10.2019 г. на Директора на ТП на НОИ- С. - град, с което е потвърдено оспореното пред него Разпореждане №РЖ-5-21-00627997/16.08.2019г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО, за събиране на сумата по Ревизионен акт за начет № РА-5-21-00598240/25.07.2019г., съставен на [фирма], ЕИК[ЕИК], в размер на 3 200, 67 лв., от която 3 038, 54 лв. главница и 162,13лв. лихва, произтичаща от неправомерно изплатено обезщетение за временна нетрудоспособност поради общо заболяване на Т. А. Т..

ОСЪЖДА ТП на НОИ С. - град да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], 50.00 (петдесет) лева разноски по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението му пред Върховен административен съд, на основание чл.119 от КСО.

СЪДИЯ: